

ítélőképességére támaszkodott, vagy saját bölcsességével kérkedett.

Ha ez így történt, arra buzdítalak benneteket, hogy tartsatok bűnbánatot, és térjete vissza a helyes útra.

Egyszer egy unoka felhívta a nagypapáját, hogy boldog születésnapot kívánjon neki. Megérdeklődte tőle, hány éves is lett. Amikor a nagypapa azt felelte, hogy 70, a kisunoka egy picit elgondolkodott, majd ezt kérdezte: „Papa, te is 1 évesen kezdted?”

Gyermekként és fiatalként az emberek azt gondolják, soha nem fognak megöregedni; a halál gondolata meg se fordul a fejükben – hiszen az csak a nagyon, nagyon idős embereket érinti, az pedig még egy örökkévalóság távlatának tűnik számukra. Az idő előrehaladtával azonban egyre csak telnek–múlnak a hónapok, az évszakok, mígnem megjelennek az első ráncok, egyre fogy az energiánk, egyre gyakrabban kell felkeresnünk az orvost, és így tovább.

El fog jönni a nap, amikor újra találkozunk Megváltónkkal és Szabadítónkkal, Jézus Krisztussal. Imádkozom azért, hogy e szent és fenséges alkalommal fel tudjuk ismerni Őt, mert tudást szereztünk Róla és követtük az Ő tanításait. Meg fogja mutatni nekünk a szögek helyét a kezein és a lábain, majd pedig hosszasan összeölelkezünk, és könnyezünk afeletti örömeinkben, hogy követtük az Ő útját.

Tanúságomat teszem a világ négy szegletének arról, hogy Jézus Krisztus él, és e szavakkal int minket: „Hallgassatok ide, Ó ti, földnek nemzetei, és halljátok meg annak az Istennek a szavait, aki teremtett titeket” (T&S 43:23). Legyen meg bennünk a képesség, hogy megértsük, megfogadjuk, felfogjuk és helyesen értelmezzük „annak az Istennek a szavait, aki teremtett [minket]”. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

W. Craig Zwick elder
a Hetvenektől

Te mire gondolsz?

*Arra kérlek benneteket, hogy gyakoroljátok a következő kérdés feltevését a másik ember élménye iránti gyengéd törődéssel:
„Te mire gondolsz?”*

Negyvenegy évvel ezelőtt a gyönyörű feleségem, Jan, az újszülött kisfiunk, Scotty, és én beszálltunk egy 18 kerekű kamion vezetőfülkéjébe. Egy nehéz építőanyagszállítmányt vittünk több államon keresztül.

Akkoriban nem voltak szabályok a biztonsági övek vagy a gyermekülés használatára, így a feleségem a karjában tartotta drága kisfiunkat. A megjegyzésének, miszerint „jó magasan vagyunk a földtől”, jeleznie kellett volna nekem, mennyire aggódik.

Miközben a történelmi Donnerhágón, az autópálya egy meredek részén ereszkedtünk lefelé, a kamion utastere hirtelen megtelt sűrű füsttel. Nehezen láttunk ki, és alig tudtunk lélegezni.

Egy ilyen nehéz teherautónál a fék önmagában nem elég a sebesség gyors csökkentéséhez. Motorfékkel és a sebességfokozat csökkentésével próbáltam kétségbeesetten megállni.

Ahogy az út szélére húzódtam, még mielőtt teljesen megálltunk volna, a feleségem kinyitotta az utastér ajtaját és kiugrott, karján a kisbabánkkal. Tehetetlenül néztem, ahogy bukfencezve földet értek.

Ahogy megállítottam a kamiont, én is kiugrottam a füstölő járműből.

Adrenalinból fűtve átvágtam magam a gazon és sziklákon, és átöleltem mindkettőjüket. Jan alkarja és könyöke felhorzsolódott és vértett, de szerencsére ő és a kisfiunk is életben voltak. A karomban tartottam őket, míg el nem ült az út mellett felkavart porfelhő.

Amint a szívverésem lecsillapodott és újra levegőhöz jutottam, így kiáltottam: „Mégis hogy gondoltad ezt?! Tudod te, milyen veszélyes dolgot csináltál? Meg is halhattatok volna!”

A feleségem könnyes szemmel és füsttől, portól maszatos arccal rám nézett, és olyasmit mondott, ami a szívembe markolt és még mindig a fülemben cseng: „Csak megpróbáltam megmenteni a fiunkat.”

Abban a pillanatban rájöttem, hogy azt hitte, a motor gyulladt ki, amitől a kamion felrobbanhat, mi pedig meghalunk. Én azonban tudtam, hogy csupán elektromos meghibásodásról volt szó – ami veszélyes ugyan, de nem halálos. Ránéztem az én drága feleségemre, amint gyengéden simogatta újszülött kisfiunk fejét, és eltűnődtem, vajon milyen nő tenne ilyen bátor dolgot.

Ez a helyzet legalább olyan veszélyes lehetett volna érzelmileg, mint a mi szó szerinti motorhibánk. Szerencsére – miután egy ideig nem szóltunk

egymáshoz, mindketten a másikat hibáztatva – végül hangot adtunk érzéseinknek, melyek a heves kitöréseink mögött kavargtak. A másik iránti szeretet és a biztonsága miatti aggódás érzésének kifejezése meggátolta, hogy e veszélyes incidens végzetesnek bizonyuljon a mi féltve őrzött házasságunkra nézve.

Pál így figyelmeztetett: „Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely [jó és épít], hogy áldásos [vagyis jóssággal szolgáló] legyen a hallgatóknak” (Efézusbeliek 4:29). Szavai egyfajta tisztaságot sugároznak.

Mit jelent számotokra a „semmi rothadt beszéd” kifejezés? Mindannyian rendszeresen találkozunk a harag túlfűtött érzésével – saját magunknál és másoknál egyaránt. Láttunk már féktelen dühkitörést nyilvános helyeken. Megtapasztaltuk már valamiféle érzelmi „rövidzárlatként” is sporteseményeken, politikai színtéren, sőt még a saját otthonunkban is.

A gyermekek nyelve néha éles mint a penge, mikor drága szüleikkel beszélnek. Házastársak, akik gyönyörű, gyengéd pillanatokot éltek át együtt, elveszítik a jövőképüket és a türelmüket, és felemelik a hangjukat egymással. Habár egy szerető Mennyei

Atya szövetséges gyermekei vagyunk, mindannyiunkkal előfordult már, hogy megbántuk, hogy fejest ugrottunk az önelégült ítélkezés magas üléséről, és goromba szavakkal szólunk, mielőtt megértettük volna a helyzetet a másik ember szemszögéből. Mindannyiunknak lehetősége volt megtanulni, hogyan változtatnak a pusztító szavak egy veszélyes helyzetet végzetessé.

Egy nem régi Első elnökségi levélben a következő világos kijelentést olvashatjuk: „Jézus Krisztus evangéliuma azt tanítja nekünk, hogy szeresünk minden embert, és legyünk velük kedvesek és udvariasak – még akkor is, ha nem értünk velük egyet” (Első elnökségi levél, 2014. jan. 10.). Milyen kiváló emlékeztető ez arra, hogy állandóan tisztelettudóan kell és tudunk is beszélni egymással, különösen, amikor eltérő szemszögéből nézzük a világot.

A Példabeszédek írója szerint: „Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot” (Példabeszédek 15:1). Az „engedelmes felelet” átgondolt választ takar – egy alázatos szív fegyelmezett szavait. Nem azt jelenti, hogy sohasem beszélünk nyíltan, vagy hogy elkendőzzük a tanbéli igazságot. A szavak, melyek talán szigorú tartalmúak, gyengéd lelkiséggel szólhatnak.

A Mormon könyve figyelemre méltó példát hoz a határozott nyelvezetre, szintén egy házassági nézeteltérés során. Sária és Lehi fiait visszaküldték Jeruzsálembé, hogy szerezzék meg a rézlemezeket, de még nem tértek vissza. Sária azt hitte, a fiai veszélynek vannak kitéve, ezért telve volt haraggal, és valakit okolnia kellett.

Hallgassátok meg a történetet a fia, Nefi szavaival: „Mert [édesanyám] azt gondolta, hogy elvesztünk a vadonban; és atyámra is panaszkodott, azt mondogatván neki, hogy látomásokat látó ember, mondván: Íme, elvezettél minket örökségünk földjéről, és már nincsenek a fiaim, és elveszünk a vadonban” (1 Nefi 5:2).

Nos, nézzük meg, vajon Sária mire gondolhatott. Aggódott, mert civakodó fiainak vissza kellett térniük arra a helyre, ahol férje élete nemrégiben veszélyben forgott. Hátrahagyta szeretett otthonát és barátait egy sátorért egy kietlen vadonban, amikor még gyermeknemző korban volt. Félelemküszöbének legvégső pontjáig taszítva úgy tűnik, Sária hősiesen – ha nem is ésszerűen – kiugrott egy száguldó kamionból, hogy megpróbálja megmenteni a családját. Jogos aggodalmát fejezte ki férjének a harag, a kétség és a vádaskodás nyelvezetével – a

nyelvezettel, melyben látszólag az egész emberiség meglepően jártas.

Lehi próféta kihallotta szavaiból a félelmet, melyből felesége haragja eredt, majd pedig az együttérzés nyelvével fegyelmezett választ adott. Először is, elfogadta az igazságot arról, hogy milyennek látszott a helyzet a felesége szemszögéből: „És... atyám szólt hozzá, mondván: Tudom, hogy látomásokat látó ember vagyok; ...[de ha] Jeruzsálemben maradtam volna, ...elvesz[tünk] volna a testvéreimmel” (1 Nefi 5:4).

Ezután reagált felesége, fiaik jólétével kapcsolatos félelmeire, aszerint a bizonyosság szerint, melyet a Szentlélektől kapott, mondván:

„De íme, elnyertem egy megígért földet, mely dolgokban örvendezem; igen, és tudom, hogy az Úr ki fogja szabadítani fiaimat Lábán kezéből...

És ilyenféle beszéddel vigasztalta atyám, Lehi anyámat... velünk kapcsolatban” (1 Nefi 5:5–6).

Óriási szükség van ma arra, hogy a nők és a férfiak tiszteletet tanúsítsanak egymás iránt a hitelveik és a viselkedéseik közötti hatalmas távolságok, valamint az egymással ütköző érdekeik közötti széles szakadékok ellenére.

Lehetetlenség felfogni mindazt, ami az elménket és a szívünket átjárja, vagy akár teljesen érteni a megpróbáltatások és döntések körülményeit, melyekkel mindannyian szembenézünk.

Na de mi történne azzal a „rothadt beszéddel”, melyről Pál szólt, ha a mi részünkről először együttérzést tanúsítanánk egy másik ember helyzete iránt? Tökéletesen ismerve saját hiányosságaim és egyenlenségeim korlátait, arra kérek benneteket, hogy gyakoroljátok a következő kérdés feltevését a másik ember élménye iránti gyengéd törődéssel: „Te mire gondolsz?”

Emlékeztek rá, mikor az Úr Sámuel és Saul meglepetésére Dávidot, a kis betlehemi pásztorfiút választotta Izráel királyává? Az Úr így szólt prófétájához:

„Mert az Úr nem azt nézi, a mit az ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van” (1 Sámuel 16:7).

Amikor a kamionunk utastere megtelt füsttel, a feleségem a lehető legbátrabb módon cselekedett, hogy megvédje a fiunkat. Én is oltalmazóként cselekedtem, amikor megkérdeztem a döntését. Döbbenetes módon nem az számított, hogy kinek volt leginkább igaza. Az számított, hogy meghallgassuk egymást, és megértsük egymás szemszögét.

A hajlandóság, hogy a másik szemével lássunk, a „rothadt beszédet” „szolgáló jósággá” változtatja. Pál apostol megértette ezt, és valamilyen szinten mindannyian megtapasztalhatjuk. Talán nem változtatja vagy oldja meg a problémát, de ennél is fontosabb annak lehetősége, hogy e szolgáló jóság megváltoztasson minket.

Alázatos tanúságot teszem arról, hogy „jósággal szolgálhatunk” a könnyörületesség nyelvzetét használva, amikor a Szentlélek gondosan ápoltság ajándéka együttérzéssel tölti el a szívünket mások érzései és körülményei iránt. Ez pedig képessé tesz bennünket arra, hogy a veszélyes helyzeteket szent helyekké varázsoljuk. Bizonyágot teszem arról a szerető Szabadítóról, aki „azt nézi, mi a szív[ünkben] van”, és érdekli, hogy mire gondolunk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

